

רבקה ברניר ז"ל

?

חברתנו רבקה ברניר ז"ל נפטרה בטרם עת. הכרתי את רבקה לפני 24 שנים, כשהיננו סטודנטיות לארכיטקטורה, היכרות שהפכה לחברות ארוכת שנים שנגדעה כעת.

אני יושבת ומתלבטת מהיכן להתחיל ומה לכתוב. יתכן ונכון היה לכתוב על רבקה כשמאית, יתכן ונכון היה לכתוב על רבקה כאדריכלית שהיסבה עיסוקה לשמאות והצליחה להקים משרד עצמאי משגשג, אך בשבילי — הנכון ביותר הוא לכתוב על רבקה כעל אדם, חברה שליוותה אותי במשך שנים — ואיננה. צעדנו שתינו במסלולים מקבילים ולעתים קרובות מצאנו עצמנו מתחבטות באותן השאלות של עבודה, לימודים, משפחה ואנו עצמנו — איך להספיק הכל, ואיך לשלב הכל זה בזה, וכששתינו פנינו לכיוון מקצוע השמאות, גיחכנו לעצמנו על מבטים משתאים שנזרקו לעברנו — מה "אשה שמאית"? וכפי שאמרו לנו — "ועוד צעירה", וצחקנו לעצמנו שהרי זה יעבור מעצמו ואין מה למהר, הרבינו להתייעץ וללוות אחת את השניה במסלול המקצועי של פתיחת משרד עצמאי, וחשבנו ש"כל החיים לפנינו".

אבל רבקה, לצערי הגדול, עברה במקביל, ולעצמה בלבד, תקופה של סבל רב והתמודדה בגבורה במחלתה.

לאורך כל הדרך לא שיתפה אחרים בסבלה, תמיד טענה שהכל בסדר, מעולם לא התלוננה, מעולם לא ביטאה כאב או כעס. גם לעצמה לא ויתרה — נסעה, טיילה, התמקדה בכל הזוויות הרגילות של היומיום, בכל ההתלבטויות המקצועיות במשרד ובכל השאלות שבחלקן עשויות להיראות לא חשובות לפעמים.

מספר ימים לפני פטירתה אף השתתפה בתחרות ברידג' — משחק אותו אהבה כל כך, אף התווכחה איתי בלהט על עניינים מקצועיים שעסקנו בהם במשותף — וכל זה רק חיזק את ההלם שירד עלי עם פטירתה.

באומץ רוחה ובגבורתה לא נתנה לסביבתה להרגיש עצב או מבוכה. האופטימיות שלה היתה תמיד מדבקת והאנרגיות שהקרינה העידו על שמחת חיים עצומה.

רבקה היתה אדם נהדר, ישרה, כנה, עם ראש פתוח ועמיתה למקצוע שתחסר לי מאד.

אין מלים לבטא את הקושי לדבר על רבקה בלשון עבר!

יהי זכרה ברוך.

דורית פריאל